

SVETA TROJICA – leto C

Delovanje Svetega Duha

"Še veliko vam imam povedati, a zdaj ne morete nositi. Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico, ker ne bo govoril sam od sebe, temveč bo povedal, kar bo slišal, in oznanjal vam bo prihodnje reči. On bo mene poveličal, ker bo iz mojega jemal in vam oznanjal. Vse, kar ima Oče, je moje, zato sem vam rekel: Iz mojega jemlje in vam bo oznanjal." Jn 16,12-15

Vsi za enega, eden za vse

Mesec hitro teče. Praznikovi ugotavljajo, da se njihovi pogovori o veri že obrestujejo. Ker so se sinoči pogovarjali o lenobi, je bilo danes zjutraj vsem jasno, da bo poležavanje dobilo svoje ime. Če je bilo prejšnjo nedeljo težko uskladiti svoje predstave, se je tokrat vsak potrudil, da bi iskal tisto, kar je resnično dobro in je tako dobro za vse. Naj vlada Sveti Duh v naši družini, si je vsak mislil, hudi duh pa pri nas nikakor ne sme imeti prostora.

Ker so lekcijo jutranjega vstajanja in usklajevanja že poznali, so se zjutraj presenetljivo hitro uskladili. A kaj, ko se nedelja ne konča z zajtrkom. Tokrat sta se mami in ati že prejšnji večer, preden sta skupaj zmolila očenaš in zaspala, dogovorila, da se bodo danes pogovorili po večerji. Kadar preživijo dan skupaj, se ponavadi do večera nabere veliko gradiva, ki ga je zvečer dobro predelati.

Dopoldan je bila na televizijskem sporedu zanimiva tekma – in fanta sta jo želela spremljati. Tudi atija je zanimalo, kako se bodo odrezali naši. Zato so se dogovorili, da predstavijo pogovor o pridigi in evangeliju na večer. Kosilo sta pripravili Ivana in mama Mojca. Ivana je očistila solato in pripravila mizo, mama Mojca pa je pohitela z ostalim.

Ura je dvanajst in nedeljsko kosilo je že na mizi. Med obedom steče debata o tem, kako bodo preživeli popoldan. Luka reče, da že dolgo ni bil z Lucijo in bi rad šel s kolesom do nje. Jakob bi rad šel na bližnji hrib, mama pa bi raje hodila po ravnem. Le Ivana in ati bi sprejela karkoli, samo da gredo na sprehod. Kako sedaj vse uskladiti, da bo volk sit in koza cela? Zadnje čase je usklajevanje vse bolj zahtevno. Ati in mami se spogledata in že vesta, da bo treba nekaj ukreniti.

- Ati začne: »Očitno se moramo ustaviti in se pogovoriti. Sicer bo v prihodnje še težje. Luka, ti boš vedno bolj tiščal k Luciji, kar je razumljivo, a vseeno je dobro, da se kaj pogovorimo. Ti, Jakob, si vedno jezen, če tam, kjer hodimo, ni dovolj strmo zate. Mojca, tebe že razumem, da te nosečnost utruja in ti ni do največjih strmin, a kako naj potem pridemo skupaj?« sprašuje ati.
- ati Jože »Saj vama vedno rečem, da nas počakajta pod vznožjem. Saj pridemo vedno nazaj, gor še nismo nikoli ostali,« pove Jakob.
- Jakob »No, to je že res,« odvrne ati, »ampak verjetno se vsi strinjate, da je bistvo nedeljskega izleta v tem, da smo skupaj.«
- ati Jože »Skupaj že, skupaj,« se vključi Luka, »ampak vsak ima svoje želje in potrebe, pa tudi svojo pot v življenju. Ne moremo biti vedno skupaj. Moje življenje se ne konča v naši družini, jaz moram ustvariti svoje življenje in svojo pot.«
- Luka »Prav imaš,« reče ati, »a vprašanje, ki se nama z Mojco postavlja, je, kaj naj nam bo merilo za to, da smo skupaj.«
- ati Jože »Pri sosedovih Rok reče, kam bi šli in je tako, kot on hoče,« odvrne Jakob.
- Jakob »Saj lahko, ko je sam, pri nas smo pa trije,« ugotovi Ivana.
- Ivana »Spet si pametna,« se jezi Jakob. »Hočem reči, da ga upoštevajo. Pri nas pa je vedno tako, kakor rečeta ati in mami.«
- Jakob Luka zamahne z roko: »Saj to vedno ponavljamo, ampak ati in mami vztrajata pri svojih načelih. Večina sošolcev ima svojo televizijo ali računalnik in se jim ni

potrebno usklajevati niti kaj bodo gledali.«

mama Mojca vsi otroci Mama Mojca tega ne more več poslušati in skoraj vzroji: »Res je, da ste otroci, ampak jezi me že, da se vedno pritožujete, kako hudo je pri nas. Pojdite k sosedovim in ostanite tam, če vam je tam lepše!«

ati Jože Otroci so tiho. Takšnega tona pri mami niso navajeni.

mama Mojca Čez čas reče ati: »Tudi mene bolijo tile protesti, a pogovoriti se moramo, kaj bi pravzaprav radi dosegli. Sam razmišljam o tem, da je pomembno, da se razumemo in da nam je mar drug za drugega. Odkrivati moramo, kaj je dobro za vsakega posebej in za vse skupaj.«

Jakob »Saj o tem je govoril tudi župnik danes pri pridigi,« ugotovi mama.

Luka Jakob se spomni: »Všeč mi je bilo, ker je rekel, da ne razume ravno, zakaj so v Bogu tri osebe, ampak da misli, da ne zato, ker bi en sam ne zmozel narediti vsega, saj je Bog, ampak zato, ker je biti skupaj lepše kot biti sam, delati skupaj lepše in polnejše kot delati sam.«

mama Mojca »No, Jakob, meni je prav, da bi bil jaz Bog Oče, ti pa Sin. Ti bi trpel, meni pa ne bi bilo treba,« se posmeje Luka.

Ivana Mama skuša kljub jezi ostajati zraven. Kar je pravkar povedal Luka, jo zaboli.

Luka Vpraša ga: »Luka, pa misliš, da bi res lahko to naredil? Te res ne bi bolelo, če bi moral Jakob trpeti?«

mama Mojca »Saj jaz ne bi pustila, da bi Jakob trpel,« se ustraši Ivana.

Ivana Luka se ustavi: »Mama, saj imaš prav, saj ne bi želel, da kdo od nas trpi.«

Luka Nastane nekaj trenutkov tišine, nato reče mama: »Jože, vprašal si, kaj naj bi bilo merilo, če smo ali nismo skupaj. Mislim, da je za nas kristjane odgovor jasen. Merilo naših odnosov je sveta Trojica. Saj je ne razumemo, vemo pa, da ima vsaka od treh oseb svoje mesto, vseeno pa so si v vsem enotne. Jezus je večkrat zatrdil, da sta On in Oče eno. Ne smemo se bati, da smo ničvredni, če ni vse po naše.«

mama Mojca Ati se strinja: »Verjetno je res prav ta strah tisti, ki nam dela preglavice. No, poglejmo sedaj konkretno. Glede na to, da nam je ta teden lepo uspevalo biti skupaj, da smo si našli čas za pogovor, je morda čisto prav, če gre Luka k Luciji.

ati Jože Pravzaprav res nista bila dosti skupaj, mi pa smo bili.«

Ivana »Ampak jaz bi rada, da bi šel tudi on z nami na sprehod,« reče Ivana.

Luka Luku je to lepo slišati: »Saj grem tudi jaz rad z vami, ampak vedno pač ne gre,« jo potolaži.

Jakob »Kaj pa, če gremo do sosednje vasi vsi skupaj s kolesom, potem pa greš ti k Luciji, mi pa gremo še malo na sprehod?« se domisli Jakob.

ati in mami Ati in mami se spogledata. Kar začudena sta nad tolikšno usklajenostjo. »Seveda lahko naredimo tako. No, če nam bo tako uspelo vsaj vsako drugo nedeljo najti rešitev, bo pa res lepo. Sedaj pa hitro na sonce. Za večerjo pa se spet skupaj dobimo za mizo.«